

MAJOR-ZALA LAJOS VERSEI

A magát-eldobó ember

(RÉSZLETEK EGY VERSCIKLUSBÓL)

Fáj
nagyon fáj a fájdalom nélküli
fájás
a sebtelen seb
a percek nélküli idő
a tértelen tér
embertelen emberségem
lényem undorától
férgék üvöltének
idegeimben
alkohollal csitítom őket kábán
összegyűrt lelkem
izzó tabletták vasalják
félek
nagyon félek
magamtól

Felétek nyújtom szálnalmas
kezem
agyam csápjait
a vergődést
ti irgalmatlan csillagok
s belemarkolok az ürességbe
Szemem lámpái befelé
eltörtek
hiába cserélem őket
világba dudorodó koponyámon
koponyámban vakságom kupaca
egyre nő
halmozódik a lényegtelen
azt ami érdemes nem látom tőle

Bőröm lenyúzom
hogy ne fájjon
az eleven
bádoggal körülkerített
kuka-vödör
várom, hogy eltakarítsanak
a csillagok
terhes szemetet
Eldobom magam
lekonyult akarat
lelkem légcsvár köreiben
forgok
kormos-lángolón
összetörök irgalom-verte szálnalom

A magány szögesdrót szégyenét
körükerített arcotokon
ölelő ollómmal átvagdalom
hogy kiszabadítsam ketrecéből
a napot
s együtt meneküljünk az életbe

Kéz keres kezet
nem ütést
nem visszautasítást
nem szálnalmat
nem ezt nem azt...

egyszerűen:
kéz keres kezet